

CRISIS?...WHAT CRISIS?

Aquest es el títol d'un dels primers èxits de Supertramp , una banda musical que va néixer als anys 70, i que segons tinc entès tornarà a reeixir com un au Fènix musical, aquest proper mes de Setembre. Supertramp no tenia la dosi d'adrenalina dels Rolling ni la senzilla perfecció dels Creedence, però entrava be.

No se si la pregunta que es feien els nois de Supertramp, tindria el mateix sentit avui en dia. El dubte que es plantejaven ells en aquell moment, no te sentit ara, donat el fet que ningú arreu del mon, pot dubtar que tenim una crisi ; el que passa es que potser en tenim tantes que la pregunta seria : ¿ De quina d'aquestes moltes crisis estem parlant?...

CRISIS ECONÒMICA...?

No he vist mai un títol tant poc encertat com aquest , per definir una cosa així . Precisament tots aquells que tenen a veure directament amb la economia, no en pateixen pas cap de crisis. Els grans bancs , els "pools" empresarials, els especuladors financers , els analistes i, en fi, els "gurus" de l'economia, parlen de crisis però des de la perspectiva teòrica que els hi dona tenir les esqueses molt ben guardades. Ells no pateixen per arribar a fi de mes, ni s'angoixen amb la possibilitat de quedar-se sense feina, de que se'ls hi acabi l'atur o de que per pagar la hipoteca s'hagi de renunciar a les coses mes elementals. Ells , al igual que els teòrics dels escacs o els cronistes taurins, analitzen els moviments després de la partida o es miren els braus des de la barrera.

CRISIS DE VALORS...?

S'entén que dins d'una societat civilitzada, els valors morals tenen una escala que va de mes a menys. En l'extrem mes negatiu podríem situar la delinqüència, la falsedat, la deshonestedat, la vagància, la mentida o la violència. La part contraria la tindrien que ocupar els valors mes positius, com per exemple la integritat, el be comú, la cultura, la tolerància o l'esforç.

Dons be, en la nostra societat aquest valors es troben totalment al revés. Francament, un no entén com es poden pagar vint mil euros al mes , per que una dona amb cara de cavall, que tant sols sap cridar i dir bestieses, surti a la televisió , o es regalin milions dels mateixos euros a uns altres que lo únic que saben fer es córrer sense to ni so darrera d'un tros de cuir rodó. Si ho mirem amb una mica de sentit comú, tot plegat es totalment absurd, sobre tot si tenim en compte que metges, enginyers, mestres o altres professionals que han dedicat anys de la seva vida a l'estudi i la formació, i que son els que realment li fan falta a la nostra societat, malvisquin amb sous mileuristes o vagin desesperats amunt i avall a la recerca d'una feina que no troben.

¿Algú amb dos dits de front pot entendre com es possible que siguem capaços de matar pels colors d'una samarreta o per un amor mal entès ple de gelosia obsessiva?.

Preguntes molt difícils de respondre...

CRISIS CULTURAL...?

Sense recórrer al diccionari, podríem definir la cultura com tot aquell conjunt d'elements creats per l'home que li permeten augmentar els seus coneixements i la seva riquesa personal com a ésser humà. Totes les activitats com ara la literatura, la poesia, les arts plàstiques, la música, les humanitats, la filosofia o la història.... formen part d'aquest potencial cultural que els essers humans tenim al nostre abast per arribar a comprendre mes be qui som, que hem fet, o que podem ser capaços d'arribar a fer.

Però en la actualitat... ¿ Quin percentatge de persones de la nostra societat estan realment interessades en aquest aspectes de la cultura? ...¿ Quan de temps o d'espai dediquen a la cultura els mitjans de comunicació ?...¿Quina part de les nostres vides invertim tots i cada un de nosaltres a enriquir-nos culturalment?.

La cultura no es ven be i es paga pitjor. La cultura no està de moda i no ajuda a fer-se ric... aquesta es la seva desgràcia.

CRISIS POLÌTICA...?

Amb una definició prou simple podríem dir que la política es l'ofici de dirigir, governar i ajudar als ciutadans a cobrir les seves necessitats com a membres de la societat i cercar el benestar comú. Com a teoria i objectiu utòpic esta molt be i segurament que així ho entenem tots.

Però , com a totes les coses a la vida , per fer un bon arròs cal un bon cuiner i per fer una bona política fan falta bons politics. Aquest, en teoria , haurien de dedicar les seves carreres a fer que els ciutadans que representen, puguin obtenir el benestar social i la integració en una convivència pacífica i harmoniosa , on tothom pugui viure dignament del seu treball , tingui garantida la educació dels seus fills i una vellesa tranquil·la. Evidentment això també es una utopia.

El que ja no es una utopia si no una lamentable realitat es que els politics que persegueixen aquest objectius al nostre país, es poden contar amb els dits d'una ma... o potser millor dit amb els dits d'una orella.

No es pot dirigir un país des de la submissió a les consignes d'un partit, sigui de la tendència que sigui, obviant situacions reals , ignorant necessitats evidents i deixant aparcat "sine die", el sentit comú. Igual que infants mal criats, els nostres politics es dediquen cada dia a llançar-se les juguines pel cap i son incapaços de asseure's a parlar amb l'adversari ni quan els hi demanen a crits tots aquells als que representen i als que , no ho oblidem, es deuen. El problema es que la trencadissa la paguem sempre els mateixos.

Ja que , segons sembla evident, els àrbitres d'aquest partit que ens toca jugar no tenen coneixements suficients del Reglament, son incapaços d'arribar a temps a veure la jugada i no tenen ni idea del que vol dir la llei de l'avantatge, tal vegada fora millor que juguéssim sols. Al igual que aquells magnífics partits que jugàvem al pati del Col·legi, segurament quedarien moltes faltes per xiular però de ben segur que ens ho passariem mes be.

Un dels mes grans filòsofs de tota la Història que , per guanyar-se la vida es disfressava d'humorista, ho tenia molt clar quan va dir : "Els politics son aquells individus que es dediquen a crear problemes on no hi son, apliquen tard i malament les solucions equivocades... i després donen la culpa als demès".

Si ,amics i amigues, ho heu encertat : es una frase d'en Grouxo Marx.